

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: **K. L.**, narozená dne X,
bytem X,

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, Smíchov, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002, soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2017, č. j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím žalovaná odňala žalobkyni od 10. 10. 2017 invalidní důchod, neboť není invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), jelikož její pracovní schopnost poklesla pouze o 10 %.

2. Žalobkyně v žalobě namítla nesprávné posouzení zdravotního stavu. V posudcích bylo nesprávně uvedeno, že trpí diabetem 2. typu, ačkoliv se jedná o diabetes 1. typu, což dokládají lékařské zprávy z V. B., kde žije od roku 2014. Nesouhlasí s hodnocením, podle něhož je zcela bez specifických objektivizovaných komplikací. V lékařských zprávách jsou uvedeny vysoký krevní tlak, vysoký cholesterol, počínající senzitivní polyneuropatie a pozitivní nález na očním pozadí. Nesouhlasí s odůvodněním, že vysoké hodnoty HbA1C nemají souvislost s pracovní schopností. Již dvakrát musela kvůli potížím spojeným s diabetem opustit zaměstnání. Její zdravotní stav není stabilizovaný.
3. Žalovaná ve vyjádření v první řadě namítla opožděnost žaloby. Dále po shrnutí průběhu správního řízení a obsahu napadeného rozhodnutí navrhla provedení důkazu posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Závěrem navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
4. Během ústního jednání dne 28. 4. 2019 žalovaná setrvala na svém stanovisku a ponechala rozhodnutí na úvaze soudu. Žalobkyně se z jednání omluvila, přičemž souhlasila s tím, aby soud jednal v její nepřítomnosti podle § 49 odst. 3 s. ř. s.
5. Soud se nejprve zabýval včasností podané žaloby. Za spisu žalované plyne, že napadené rozhodnutí bylo vypraveno k doručení žalobkyni na její adresu ve S. k. dne 20. 12. 2017. Zjevně však došlo k pochybení při doručování, neboť žalobkyně již v elektronickém podání ze dne 14. 2. 2018 žalované sdělila, že jí byla zásilka vhozena do domovní schránky i s dodejkou. V tomto podání též uvedla, že jí byla zásilka doručena pravděpodobně dne 6. 2. 2018 („*minulý týden v úterý*“). Žalobkyně se dotázala na plynutí lhůty k podání žaloby a současně nabídla žalované součinnost spočívající v tom, že dodejku podepíše a zašle ji zpět. Byť tedy žalovaná nemá k dispozici dodejku k zásilce, je zjevné, že se žalobkyně s obsahem napadeného rozhodnutí seznámila již dne 6. 2. 2018, a s určitostí nejpozději dne 14. 2. 2018. Ze soudem vyžádaného spisu Okresního soudu v K. sp. zn. 17 C 10/2018 plyne, že žalobkyně u tohoto soudu podala s účinky ke dni 28. 3. 2018 (dle záznamu pošty na obálce) žalobu proti napadenému rozhodnutí. Žaloba tedy byla podána před uplynutím dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s., byť u věcně nepřislusného soudu. Okresní soud v K. usnesením ze dne 11. 5. 2018, č. j. 17 C 10/2018-8, řízení zastavil a současně poučil žalobkyni, že může ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení podat žalobu u věcně a místně příslusného soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. Toto usnesení nabylo právní moci dne 18. 5. 2018. Žalobkyně podala dne 8. 6. 2018 k poštovní přepravě zásilku s žalobou proti napadenému rozhodnutí určenou zdejšímu soudu. Žaloba tak byla u zdejšího soudu podána ve lhůtě 1 měsíce od právní moci usnesení Krajského soudu v K.. Má se proto za to, že žaloba byla podána dnem podání žaloby u věcně nepřislusného Krajského soudu v K. (§ 72 odst. 3 poslední věta s. ř. s.), tedy dne 28. 3. 2018, což znamená, že byla podána před uplynutím zákonné dvouměsíční lhůty. Nelze tedy přisvědčit námitce žalované, že žaloba byla podána opožděně.
6. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala dne 23. 4. 2014 žádost o přiznání invalidní důchod. Jelikož podle posudku posudkového lékaře P. správy sociálního zabezpečení

poklesla její pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 35 %, byl přiznán invalidní důchod I. stupně se vznikem invalidity ode dne 27. 3. 2014.

8. Dne 22. 8. 2017 se konala kontrolní prohlídka, při níž posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení K. (dále jen „OSSZ“) shledal, že pokles pracovní schopnosti žalobkyně z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činí pouze 10 %. Den zániku invalidity byl určen dnem kontrolní prohlídky. Žalovaná na základě posudku OSSZ rozhodla prvoinstančním rozhodnutím o odnětí invalidního důchodu, a to od 10. 10. 2017.
9. Žalobkyně podala proti prvoinstančnímu rozhodnutí námitky, jež byly napadeným rozhodnutím zamítnuty. Žalovaná se přitom opřela o posudek posudkového lékaře žalované ze dne 12. 12. 2017, který potvrdil závěry posudkového lékaře OSSZ. Rozhodujícím postižením žalobkyně je diabetes melitus s minimálním funkčním postižením podle kapitoly IV., položky 2a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), s mírou poklesu pracovní schopnosti 10 %.
10. Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
11. Podle § 26 zákona o důchodovém pojištění se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok.
12. Námitky uplatněné žalobkyní spočívají ve zpochybnění závěrů lékařů posudkové služby. K tomu třeba uvést, že nárok na invalidní důchod je podmíněn zdravotním stavem pojištěnce a rozhodnutí je závislé na odborném lékařském posouzení. Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je tak otázkou odbornou a soud si o ní nemůže učinit úsudek sám, zdravotní stav samostatně nepřezkoumává. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzují posudkové komise, jako orgány Ministerstva práce a sociálních věcí. I tento posudek nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20; všechna rozhodnutí NSS uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
13. Požadavek (test) úplnosti a přesvědčivosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná

namítala, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014-52). Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzované byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy posudková komise hodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení se podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.

14. Krajský soud provedl dokazování posudkem posudkové komise ze dne 13. 2. 2019, který posudková komise jednala v nepřítomnosti žalované, neboť zdravotní dokumentace byla pro posouzení dostatečná. Posudková komise vycházela ze zdravotnické dokumentace OSSZ, soudního spisu a zdravotnické dokumentace praktické lékařky žalobkyně. Podle PK bylo k datu vydání napadeného rozhodnutí rozhodnou příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně postižení diabetes mellitus 2. typu. Na rozdíl od posudkových lékařů bylo toto postižení hodnoceno podle kapitoly IV., položky 2b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, tedy jako lehké funkční postižení. Odklon od hodnocení posudkových lékařů odůvodnila posudková komise především tím, že nelze prokázat zlepšení nebo dlouhodobou stabilizaci, trvá neuspokojivá kompenzace onemocnění i přes léčbu doprovázená klinickými projevy onemocnění. Posudková komise na základě posudkového zhodnocení stanovila míru poklesu pracovní schopnosti na horní hranici rozmezí ve výši 25 % a dále ji navýšila o 10 % z důvodu dopadu postižení na schopnost vykonávat předchozí výdělečnou činnost (§ 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity) na výsledných 35 %. Jednalo se tedy o invaliditu I. stupně. Podle závěrů posudkové komise tedy nedošlo k zániku invalidity.
15. Z posudku posudkové komise vyplývá, že posudkoví lékaři nesprávně postupovali při stanovení procentní míry poklesu pracovní schopnosti. Posudková při vypracování posudku vycházela z dostupné zdravotnické dokumentace, včetně té, kterou předložila žalobkyně. Hodnotila zdravotní stav žalobkyně komplexně a dospěla k závěru o existenci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jeho rozhodující příčinu podřadila pod kapitolu IV., položku 2b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti je stanovena pro tuto položku v rozmezí 15 – 25 %. Posudková komise stanovila pokles na horní hranici, tj. ve výši 25 %, a dále jej navýšila o 10 % podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity na výsledných 35 %. Posudek splňuje požadavky úplnosti, přesvědčivosti a správnosti. V posudku byl stručně popsán vývoj zdravotního stavu, zdravotní postižení, které je rozhodující příčinou dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu, míra stabilizace zdravotního stavu a rozsah zdravotního postižení, jakož i důvody odchýlení od závěrů posudkových lékařů. Řádně odůvodněno bylo i zařazení druhu postižení podle vyhlášky o posuzování invalidity.

16. Soud tedy na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně činila ke dni vydání napadeného rozhodnutí 45 %, což odpovídá invaliditě I. stupně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Lze tak žalobkyni dát za pravdu, že žalovaná vycházela při rozhodování z nesprávného skutkového závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti ke dni vydání napadeného rozhodnutí činila pouhých 10 %. Žalobou napadené rozhodnutí se tedy opírá o nesprávně zjištěný skutkový stav, a je tedy nezákonné.
17. Krajský soud proto napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V tomto řízení žalovaná znovu rozhodne o nároku žalobkyně na invalidní důchod a vezme při tom v úvahu závěry posudku posudkové komise ze dne 13. 2. 2019 (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). Právním názorem soudu je žalovaná v dalším řízení vázaná (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná a měla by proto právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu jí však žádné náklady nevznikly, a proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. srpna 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

samosoudce